

שבת
אכל הרבי הקדוש
מליז'ענסק

שבת קודש * פרשת במדבר

תשפ"ב

(גיליון 33)

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי ליזענסק 0747-962-372
העורך הרב דוד וינברג

הערות והארות, תגובות ועובדות בעיני ליזענסק נשמח לקבל בפקס 0765-404-597

במייל nelizensk@gmail.com

ירגיל את עצמו להתפלל בכל כחו ובקול המעורר הכונה להדבק המחשבה לדיבור ופניו אל הפותל בתוך סידור התפלה בבוקר ובערב ולא יסתפל לצדדיו מתחלת התפלה עד סופה, ובחזרת הש"ץ השמונה עשרה יעיין בסידור לענות אמן בכל כחו על כל ברכה וברכה ובשעת קריאת התורה להטות אָזנו על כל דיבור ודיבור מהקורא קורא את המגילה ולעשות עצמו כאלם בבית הכנסת אפילו קודם התפלה ואחריה עד הליכתו לביתו

פיעור בספה"ק נועם אלימלך

הרבי בספרו הקדוש מלמד אותנו הליכות חיים על פי התורה, ואפילו שיש אנשים חזקים בתעמולה ומושכים את לב האנשים להנהגות שלא על פי דרך השם וטוענים שדווקא הם ורק הם יראי השם ורק הם יודעים ומתנהגים בחסידות, לכן הקפיד הרבי לחזור ולשנן דרכי עבודת השם, ובכל פרשה ופרשה מעלה דרגה ומסביר ומוסיף עוד חיזוק והנהגה נכונה בחיי היום יום שלב אחרי שלב בדרכי התורה והחסידות.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני כו. 'נראה לי על דרך הרמז, דהנה על הר סיני שם ניתנו כל סודות התורה ורוזין דאורייתא "וידבר ה' אל משה" כל התורה וגילה לו כל הסודות העליונים, והבחינה הזאת נעלמה ונתכסה מעין כל חי עד אשר יבואו צדיקים ויעבדו את ה' באמת ובתמים, ויתקנו מעשיהם בכל הבחינות, ואז אליהם יגלה כל הסודות העליונות לאומרים בבחינה זו כאשר ניתנה למשה רבינו ע"ה בסיני,

וזהו "וידבר כו' במדבר סיני כו' לאמר" שיאמר בזאת הבחינה כמו בסיני, ואיזה צדיק יכול לאומרה בבחינה זו? ואמר הכתוב הוא הצדיק אשר זכה למדריגות האלו דהיינו "באהל מועד", "אהל" רמז ליראה כמו שכל הדברים צריכים לכלי ואהל הוא כלי להכנים בתוכו כל הצורך להכנים, כן כל התורה והמצוה צריך להכנים אל תוך הכלי היא היראה, ו"מועד" רמז לאהבה שהוא לשון יום טוב, דהיינו אחר שיזכה ליום שכולו טוב שהיא אהבה, "באחד לחדש השני" רמז למדריגה ג' שיזכה לבא לאחדות שמיחד נשמתו בהקב"ה, והיינו עולם התיקון הנקרא בספרים עולם החדש.

ואשר אין עבודתו שלימה כי אם בפניות שלא לשם שמים, אז מעשיו הולכים לעולם החרובין, דהנה השי"ת ב"ה בנה עולמות והחריבן ואחר כך ברא עולם התיקון, ונמצא עולם התיקון הוא חידוש העולם שנית, וזהו "באחד" פירוש שהולך באחדות, "לחדש השני" הוא מתקן עולם התיקון הנקרא "לחדש השני". "בשנה השנית" רמז שזה העוה"ז נקרא שנה, כמו דאיתא בספר יצירה ג' שמות יש לעולם: עולם נפש שנה, וכל עניני עוה"ז הם עניני גשמיות, והצדיק המתקן מעשיו בעניני גשמיות העוה"ז נמצא שנותיו הם שנה שניים, וזהו "שנה השנית" דהיינו שהוא במדריגת שנה השנית. ומפרש הכתוב מה הם השנה השנית, דהיינו "לצאתם מארץ מצרים" ר"ל בצאתם מהגשמיות והארציות אל הקדושה האמיתית, הצדיקים האלו יכולים לומר התורה בבחינה הזאת וזהו "לאמר".

"שאו את ראש" ליתן טעם לשבח על המנין, כי באמת אמרו חז"ל אסור למנות את ישראל, אך הענין הוא דאיתא במדרש כאשר ראו ישראל על הר סיני המלאכים נושאי המרכבה התאוו לדגלים, גם בזה יש ליתן טעם למה התאוו לדגלים, והענין הוא דהנה נשמות ישראל הם למעלה מן המלאכים ומן החיות הקודש, וכל העולם הוא כסא לעולם שהוא למעלה ממנו, דהיינו הארבע יסודות של החיות הקודש הם מרכבה לד' אותיות השם הקדוש ב"ה, והמלאכים הם מרכבה לעולם שלמעלה מהם, והנה ישראל ידעו שנשמותיהם הם מרכבה וכסא לעולמות העליונים שהם למעלה

מחיות הקודש, ולא הבינו שגם הגוף של האדם צורך בו לקשר עולמות התחתונים, כי לא ידעו שיש בידם שיהיו מרכבה לעולמות תחתונים ג"כ לקשרם ולייחדם עם העולמות העליונים באחדות אחד, ואחר שראו המלאכים עם הדגלים, אז ראו והבינו שיש לעולמות התחתונים כח להיות מרכבה לעולמות עליונים, כמו המלאכים שהם מרכבה להעולם שלמעלה ממנו, לכן התאוו תאווה שגם גופם יהיה מרכבה וכסא לקשר העולמות, ולכן התאוו לדגלים, כמו המלאכים בדגליהם היו מרכבה להעולמות שלמעלה מהם, כן יוכלו הם לתקן ארבע יסודות לקשר יחד העולמות התחתונים בעליונים, והמנין שמנו אותם היו על כוונה זאת ג"כ, כי כל הת"ר אלף של ישראל הם ושמותיהם, היו מכוון נגד כל העולמות העליונים, וצוה הקב"ה את משה למנות אותם כדי לקשרם בעולמות כולם, ויהיה כח בידם לחבר ולקשר כל העולמות כנ"ל ולתקן אותם, כי ע"י מספר הם מקושרים בספירות, כי מספר הוא ר"ל ספירה, וזהו שמקשו חז"ל על המקרא "והיה מספר בני ישראל" כו', ורמי קראי אהדדי, דמתחילה אמר והיה מספר, ולבסוף מסיים אשר לא ימד כו', ומתריץ כאן בעושיין רצונו של מקום כו', ולפי דברינו יהיה הפירוש כך, כאן בעושיין רצונו של מקום, דהיינו כשישראל עושיין הרצון להבורא יתעלה, שמעוררים רחמים ע"י מעשיהם הטובים, אז יהיה להם מספר, שהסיפור של קדושה הוא טוב כנ"ל, שע"י הספירה הם מקושרים בספירות העליונים, כאן שאין עושיין רצונו כו', אז אסור למנות אותן. וזהו שפירש רש"י ז"ל מתוך חיבתן מנאן, ולכאורה הוא ההיפך שהרי אסור למנות כו', אבל מתוך דברינו יבואר ג"כ דברי רש"י ועולים כהוגן, מתוך חיבתן שהיו צדיקים גמורים, מנאם כדי לקשרם כנ"ל, והבן. וי"ל באופן אחר ונושא אחד, דהנה כתיב בתורה "כי אתם המעט מכל העמים", וח"ו שלא יהא המיעוט בטל ברוב, ולכן הנכון שלא למנות את ישראל, שלא יהיה להם מספר, כדי שלא יתבטלו בין האומות, אך כשישראל הם טובים ועושים רצונו ית', אין מזיק להם המנין, וממילא מצוה למנותם כדי לקשרם בהספירות כנ"ל. והוא כשעושים רצונו והם דבוקים בהבורא ית"ש, וכשו"ע פסקינן בדבר הדבוק צריך הביטול כנגד כל הדבוק, וכשאנו דבוקים בו ית"ש, אינם יכולים לבטל אותנו. וזהו שתירצו "כאן בעושיין רצונו" כו' ואז יכולים למנותם ומצוה למנותם, ואין מזיק להם מחמת שהם דבוקים ולא יתבטלו, אבל "כשאין עושיין רצונו" כו', אז ח"ו מזיק להם המנין, ואז "אשר לא ימד ולא יספר" וזהו שפירש רש"י מתוך חיבתן מנאן, כי הם דבוקים בו ית' והם חביבין אליו למנותן כדי לקרבת אליו ית"ש ויתעלה, אמון.

והיו לי הלוים אני ה' לכאורה אינו מובן הפירוש של "אני ה'", האיך שייך לשלמעלה הימנו והיו לי הלוים. אך הענין הוא, דהנה הש"י ב"ה בלתי אפשר להשיג מציאותו ית"ש, רק ע"י פעולותיו ונפלאותיו הנפלאים והנוראים, על ידם יכול האדם לדעת ה' ב"ה. וזהו "והיו לי הלוים" פירוש כשתהיו דבוקים ולווים לי, עי"ז תגרמו שאעשה נסים ונפלאות בעולמי, ויהיו היכולת בידכם להשיג אותי ע"י מפעלי, וזהו "אני ה'" שתדעו אותי שאני ה'. וזהו "אם אין אני לי מי לי", פירוש אם לא תקנתי מעשי שיהא "אני לי" פירוש שאכיר בוראי ע"י נפלאותיו בכדי שיוכל להקרא "אני", "מי לי" מה יש לי פעולה שפעלתי. וזהו "אני לדודי ודודי לי" פירוש ע"י ידידותי ואהבתי שאני אוהב להש"י ב"ה ועובד אותו, עבודתי גורם שיתקרא "אני" כנ"ל, "ועלי תשוקתו" דעיקר תשוקת הש"י ב"ה שלא יחטא האדם, ויהיה צדיק תמים, וזהו "ועלי תשוקתו" פירוש תשוקתו הם גם עלי, שגם אני משתוקק שאהיה צדיק. וק"ל.